

[Poul Nielson]

staten i sin behandling af Igorsagen kommer direkte ind i billedet. Ellers ville det jo bare være sådan, at man siger, at den er kommerciel, og så er det jo en købmandsmæssig sag at få solgt de luftformige kulbrinter.

Men det kan der naturligvis være gode grunde til at overveje, og her har Chevrons salg af sine 15 pct. naturligvis bragt spørgsmålet op igen. Vi mener, det er en naturlig idé, at staten gennem DOPAS bliver medejer af DUC. Det vil skabe et tættere samarbejde og stabilisere hele forholdet. Jeg tror også, at Shell og andre egentlige olieselskaber på denne måde ville se tingene som et naturligt mønster, der er normalt i forhold til, hvordan man gør andre steder.

Hele spørgsmålet om en forhandling om nye gasmængder kunne nok også håndteres mere harmonisk, hvis DOPAS var med i DUC. Vi har jo kunnet se og fornemme, hvordan et samarbejde mellem Shell og DONG i forhold til svenskerne har kunnet være et forbillede for en mere samarbejdspræget udvikling.

Videre vil jeg sige, at der jo ikke står så meget om DONG i redegørelsen fra ministeren. Man vil konsolidere markedsandelen af olien på salgssiden. Ja, man kan kalde det en konsolidering. Der står noget mere i DONGs egen redegørelse på side 23, hvor man peger på, at der sker en udvikling på olieforsyningsmarkedet i Danmark. Selskabet har hidtil typisk afsat produkterne til olieselskaberne, og nu har altså Kuwait Petroleum og Statoil fået rådighed over to tredjedele af den danske raffinaderikapacitet og én fjerdedel af olie- og benzinmarkedet. Der tegner sig derfor en ny situation med øget konkurrence, men den er skabt af, at vi nu har fået nye aktører ind på banen, som vi ikke havde tidligere.

Vi har nu to statslige olieraffinaderier i Danmark. Da regeringen kom til i 1982, sagde den: vi skal ikke have statslige olieraffinaderier i Danmark. Nu har vi som sagt to; det er bare ikke vores noget af det. På det punkt vil vi selvfølgelig fortsætte vores bestræbelser.

Det næste, jeg vil tage fat på, er spørgsmålet om energiafgiften generelt på de forskellige områder, prisen internationalt og planlægningen. Der har fra Energirådet været kommentarer, ligesom der har været det i Week-endavisen. Det er de to steder, hvor jeg i

hvert fald har set tilløb til en seriøs debat om, hvad vi gør her i Folketinget. Socialdemokratiet har ikke støttet den konkrete måde, afgifterne er gennemført på på det seneste, men principielt er vi enige i, at det langsigtede perspektiv, som de er udtryk for, skal fastholdes, og på det punkt mener vi også ministeren bør roses åbenlyst her for at være enig.

Til Energirådet vil jeg sige: hvad skal jeg stille op med det råd, vi får om, at vi skal forholde os ud fra en pris på olie efter mere sædvanlige markedsprincipper? Hvad er det for sædvanlige markedsprincipper, der i de sidste 15 års forløb ville have kunnet danne baggrund for en identificering af en oliepris, der var normal? Og hvad er det for nogle, der vil være det i de næste 15 år? Det er de spørgsmål, vi som politikere skulle have afklaret, hvis vi skal gøre tingene med mindre forsigtighed, end vi tør gøre det nu.

Så er der det med det fiskale formål. Ja, det kan man sige, men hvis vi ikke fra Folketingets side gør alt det, vi gør for at få folk væk fra at bruge olie, så var anklagen om, at det kun drejer sig om fiskale formål, mere berettiget. Vi prøver jo at få folk over på alle de andre former for energi.

Besparelserne vil blive den vigtigste vedvarende energikilde, og vi prioriterer det meget højt, at vi skal have systematiseret indsatsen på det område. Vi har en glimrende aftale fra i sommer med ministeren og regeringen om en decentral udbygning i elsektoren, hvori også indgår, at der skal lægges mere vægt på besparelser, også i erhvervslivet, også på elforbruget, men vi advarer imod, at vi planlægger med fugle på taget i stedet for noget som helst andet. Fugle er ikke engang nok. I denne tid med diskussionen om kapaciteten vil vi i hvert fald meget advare imod, at man baserer sig på planer i stedet for på faktisk forbrug, når man tager stilling til udviklingen.

Det har været diskuteret i hele forløbet siden aftalen, hvad der nu er taget stilling til, osv. Vi ønsker de 450 MW udbygget i den takt, der er tale om. Vi har ikke taget stilling til nye store enheder ud over Fynsværket, som passerer uden videre. Vi har altså ikke taget stilling til dem, vi har heller ikke taget stilling imod dem. Vi er nødt til at basere os på den faktiske udvikling.